Essite pead sinna teädma kas lu on katke woi mitte; se on monnikord raske tunda, kui se koht on üllespaistetand ehk pakso lihha sees. Wotta se jalg ehk käsi mis sa arwad murtud ollewad, ühhe käega alt, teisega üllewelt; ehk üks teine inimenne woib tedda üllewelt kinni piddada; liguta sedda senna ning teñna tassaste, siis sa saad tunda, ehk sa woid ka monnikord selgeste kuulda et selle murtud lu otsad teine teist höruwad. Siis sa tead selgeste et ta murtud on. Monnikord ei olle se lu mitte katke murtud, waid löhkund, se on weel raskem tunda. Se murtud lu peab jälle kokko pantama, muido ei woi temma mitte kokko kaswada. Sepärrast peab teine sedda murtud kohta tassaste otsekohhe sirrutama, agga sinna katsu kahhe käega selle kohha peäle kus lu katke on, kas ta tulleb kohhe jälle kokko ja wauta pissut iggal polel et ta öiete kokko lähhäb. Sesamma lu-paneminne on se üllem asi; kui se ei sa mitte korra pärrast tehtud, siis inninenne jääb santiks; ärra ruttusta mitte se jures, waid wotta aega, ning ärra jätta

se